

Cent dies després de guanyar les eleccions primàries que van convertir-lo en alcaldable socialista de València, Joan Calabuig explica les línies bàsiques del seu projecte i quines mancances troba en l'actual PSPV-PSOE.

És dimecres 5 de gener i les portades dels dos principals diaris valencians titulen en gran que Joan Calabuig rumia d'abandonar la cursa a l'alcaldia de València, aquella que va començar 95 dies enrere, el 3 d'octubre del 2010, quan va superar en primàries –un 56% contra un 44%– Manolo Mata, referent del sector crític del partit a la ciutat. El motiu seria la poca sintonia que té amb el secretari general del PSPV-PSOE local, Salvador Broseta. Tot i l'enrenou que la notícia ha generat, Calabuig no cancel·la aquesta entrevista a EL TEMPS, pactada uns quants dies abans.

—Després de guanyar unes primàries i d'haver estat proclamat oficialment candidat a l'alcaldia de València, aquesta pregunta hauria de ser fora de lloc, però un dia com avui és del tot obligada: ens confirmeu que el 22 de maig optareu a l'alcaldia de València? En podem tenir la certesa absoluta?

—Em dec als militants del meu partit. Són ells, que m'han escollit, i jo sempre he tingut el respecte més absolut a l'organització. Si tothom es comporta de la mateixa manera i amb el mateix respecte a aquestes decisions, en seré el candidat.

—Hi ha instàncies del partit que no fan tant com poden per a l'èxit de la candidatura que en teoria encapçalareu?

—Aquests processos sempre són molt complicats. Vivim moments d'ajustament, però confie que els malentesos que hi haja pogut haver es resoldran de manera breu.

—Els malentesos tenen a veure amb la direcció del partit a la ciutat, més que no amb el grup municipal actual? Com podria millorar la relació?

—Jo espere tenir un suport decidit del partit. A tots els nivells, és clar, però particularment a la ciutat de València, per a poder encarar el repte que tenim davant.

—El secretari general local, Salvador Broseta, tenia l'autoritat moral de sentir-se el candidat, una vegada Carme Alborch va renunciar a presentar-se de nou? Ve d'ací, el problema?

“Broseta ha de respectar la decisió dels militants”



—Potser sí, però ell no optà a liderar la candidatura i el seu deure, ara mateix, és respectar la decisió dels militants sense cap reserva.

—La cohabitació entre tots dos, que encara no sou regidors, sumada a la pervivència d'Alborch al capdavant del grup municipal, ha generat un embolic considerable...

—És clar que situacions com aquesta hi afegixen complexitat, però he de dir que fins ara he tingut una relació excel·lent amb Carme Alborch, hem coincidit plenament. M'he sentit molt a gust amb ella, tenim les mateixes posicions i em sembla un actiu molt important d'aquest partit. I les relacions amb Broseta són bones, tot i que tenim la necessitat de sintonitzar més bé. Aquesta triplicitat és complexa, però al Partit Socialista ja l'hem tinguda en més ocasions i les hem superades. Ara també ho aconseguirem, sense cap més problema. Farem una campanya sòlida i il·lusionant.

—Amb Alborch no tot són flors i violes. Vau desmarcar-vos-en en un tema tan sensible com el Cabanyal. Heu parlat de “prolongació consensuada” de l'avinguda Blasco Ibáñez.

—Primer de tot vull deixar clar que el principal problema que tenim és la desocupació. L'Ajuntament de València ha de tenir-hi un paper molt més actiu. Aquest serà, de fet, l'eix central de la meua campanya. El PP no es preocupa de les famílies que pateixen.

El Cabanyal afecta només una part concreta de la ciutat, però és un tema important. En aquest sentit, la prolongació de Blasco Ibáñez proposada pel PP ha fracassat completament, atès que no ha obtingut consens polític ni social, a més de trobar la negativa del Tribunal Suprem, que ha delimitat el projecte d'una manera que em sembla irreversible. El PP ha volgut identificar l'ampliació amb el progrés, i als qui volíem fer les coses d'una altra forma ens han dit que no volem el progrés de la ciutat, una dicotomia falsa. La degradació del barri és responsabilitat gairebé exclusiva de l'ajuntament i de la Generalitat Valenciana. Jo vull defugir el debat sobre prolongació sí o no, que és subsidiari del primer debat: què podem fer per tal de donar valor a aquell entorn tan valuós? Només he dit que, tractant-se d'un patrimoni tan delicat, cal actuar-hi amb bisturí i no amb excavadora.

—Hi cal un eix viari central, però? Una avingudeta, per comptes d'una avinguda, potser?

—Cal una reactivació del barri, cosa que no serà possible sense un consens amb el govern central i la Generalitat. Cal rehabilitar habitatges, impulsar negocis nous... Quina connexió s'hi faça finalment, em sembla absolutament secundari. La solució, en tot cas, no pot comportar la destrucció de la trama urbana del Cabanyal. Més o menys, qualsevol ampliació haurà de respectar-la. Ara bé, ja us dic que no es pot fer una avinguda plena d'edificis gegants que trenquen

“Al Cabanyal cal impulsar habitatges i negocis. Quina connexió s'hi faça és secundari”

totalment el sentit del barri. Aquesta no seria una bona solució.

—Alarte era coneixedor del canvi de discurs respecte al barri que pensàveu propugnar? La integritat del Cabanyal ha estat una bandera de l'oposició municipal i fins i tot del govern de José Luis Rodríguez Zapatero.

—Òbviament, sí. Sempre hi he tingut una relació boníssima i compartim la idea sobre el projecte polític que necessita València i la Comunitat.

—Broseta també ho sabia?

—Sí, ell també sabia quina era la meua opinió sobre la matèria, ja sabia que aquesta era una de les qüestions sobre les quals vull posar el meu èmfasi.

—La retirada del recurs contra la requalificació del vell Mestalla també ha resultat polèmica. Si de debò hi ha hagut millores al PAI en qüestió, per què no heu eixit de bracet del president del club i us heu penjat la medalla?

—El València CF i el Llevant UE són elements importants de la ciutat i ajuden a promocionar-la. Especialment en el cas del València, perquè la projecció que hem assolit gràcies a la seua arribada a les finals de la lliga deampions ha generat una audiència multimilionària arreu del món. Els socialistes hi hem de ser sensibles, a aquesta realitat. La foto ens

semblava secundària. Sobretot volem solucionar els problemes i desembussar situacions que puguen haver-se produït en un moment determinat. La directiva anterior del València no va actuar correctament, va atacar el nostre partit, ens va tractar de manera desconsiderada i va resultar abusiva per als interessos de la ciutat. Hem mirat de trobar-hi solucions i hem percebut una actitud ben diferent del València, que ha volgut acordar coses amb l'oposició. Volíem contribuir a no enquistar aquest problema.

—El ciutadà mitjà se n'ha assabentat, que heu modificat el projecte? No hauria estat més profitosa una declaració conjunta amb Manuel Llorente, el president de l'entitat?

—El ciutadà mitjà és favorable a la decisió que hem pres.

—Però no perquè aquesta haja millorat la ciutat, sinó perquè ha beneficiat el València...

—Treballem en favor dels ciutadans i de la ciutat, no volem que els problemes s'eternitzen, i aquesta decisió interessa València i els seus ciutadans, que ens han entès perfectament.

—Us negueu a les prospeccions petroleres davant la costa de València. N'heu parlat amb cap membre del govern espanyol?

—Quan prenem una decisió, sempre mirem els interessos dels valencians, que són els més importants per a nosaltres. Som favorables al desenvolupament sostenible, com també ho és el govern central, i sabem que el futur no és el petroli, sinó el cotxe elèctric.

—Com a diputat del PSOE al Congrés, n'heu parlat amb la ministra del ram, Rosa Aguilar?

—Li hem traslladat el nostre punt de vista, per bé que en el meu cas no hi he tingut cap conversa formal.

—El vostre missatge preelectoral és reivindicatiu: dieu que el Museu de les Ciències, el Palau de la Música, el llit del Túria o l'IVAM van ser projectats o executats per governs municipals socialistes. Vint anys després, amb Rita Barberà tan afermada al poder, això pot fer canviar cap voluntat?

—Quan parle d'això, vull fer veure que els socialistes sempre hem estat, som i serem una força modernitzadora i de futur. Reivindique això, sí, però és que el futur també és marcat per obres dissenyades per executius del nostre partit:



FRATS I CAMPS

“Si no tens les necessitats bàsiques cobertes, la despesa de la fórmula 1 és exagerada i demostra que, per al PP, les persones no són la prioritat principal”

l'AVE o els 200 milions de pessetes invertits pel govern Zapatero en són bona mostra: s'han fet tot de centres socials, d'instal·lacions esportives...

—El pla E, voleu dir.

—Sí.

—Aquestes inversions han arribat a totes i cadascuna de les poblacions.

—Però és que ací han convertit el govern central en la primera administració inversora, per damunt de l'ajuntament i de la Generalitat. A més, si us hi fixeu, totes són obres d'utilització general, en contrast amb els grans esdeveniments del PP, que duren quatre dies, s'adrecen a ben poca gent i són una font d'afers tèrbols que sovint degeneren en casos de corrupció. Són actuacions que no creen una riquesa sostinguda.

—Entre la copa de l'Amèrica i la fórmula 1, us quedeu amb cap?

—La fórmula 1 ens ha costat molts diners, tot i la projecció que puga tenir. Paral·lelament, hi ha tot de cartells rovellats que anuncien la pròxima construcció d'un centre de salut o d'un institut, hi ha 50.000 persones que esperen l'aplicació de la llei de dependència... La fórmula 1 ens ha costat 90 milions d'euros, i jo l'hauria feta si abans haguera resolt totes aquestes mancances. Si no tens les necessitats més bàsiques cobertes, la despesa de la fórmula 1 és exagerada i demostra que, per al PP, les persones no són la prioritat principal. Volem canviar les prioritats, de totes passades.

—La política d'aparador té èxit.

—Sí. Ha passat que aquests desequilibris no s'evidenciaven tant, per la bombolla en què vivíem. Quan nosaltres parlàvem de l'ordre de prioritats, la gent no ens entenia, es pensaven que tenien solucionats tots els problemes reals. Ara veuen que no.

—Parlem de la llista electoral, per favor. Dels dotze regidors actuals, quin nombre màxim ha de continuar-hi?

—Us seré sincer: no n'hem parlat, encara. Ara bé, sí que us dic que, per confegir-la, cal tenir en compte la meua opinió, una cosa elemental i estatutària. Ha de ser una llista coherent, preparada per a governar, amb persones formades i amb experiència. No sóc partidari d'una renovació completa de la llista, per tant, però alhora cal comptar amb la generació més jove que ara és al capdavant del partit. El partit hi ha de trobar-s'hi reflectit.

—Vicent Sarrià, ex-secretari d'organització nacional, hi ha de ser?

—És un actiu del partit i la direcció ha de tenir en compte quines són les seues preferències.

—Hauria d'integrar-s'hi el sector crític del partit, que va aconseguir un 44% a les primàries de l'octubre?

—Sens dubte. No miraré qui ha votat cadascú. Des de l'endemà de la votació, a ulls meus tothom és igual.

—Hi haurà Manolo Mata, Pepe Reig, Ximo Cádiz, Berta Chulvi, José Ignacio Pastor o Núria Espí en algun lloc per a eixir, doncs?

—Serà així, evidentment.

—Broseta serà el número dos o es tractarà d'una llista cremallera, que respecte la paritat de sexes?

—Hauria de ser una llista cremallera, però la presència de Broseta ha de ser en un lloc destacat.

—Sou el sisè candidat socialista que opta a l'alcaldia des que la vau perdre, l'any 1991. Sereu el primer de tots a repetir com a cap de cartell quatre anys després?

—La meua decisió de presentar-me a l'alcaldia de València no és tàctica, sinó que va molt més enllà. Ho haurà de decidir el partit, però sóc partidari de la continuïtat en el treball. Hem tingut excel·lents candidats: Ana Noguera, Rafa Rubio, Carme Alborch... Ens cal, d'una vegada, tenir-hi continuïtat, com també a l'àmbit de la Comunitat, amb Jorge Alarte. Guanye o no, ha de consolidar-se i repetir-hi de nou.

—Si els resultats són dolents, però, caldrà prendre mesures severes?

—L'escenari és molt complex, sí, i per això demane un esforç de suport absolut a la meua candidatura. El repte és molt complicat i no hem de perdre energies en qüestions no essencials. Si tothom treballa de manera incondicional, però, tindrem moltes possibilitats. És un projecte global, atractiu fins i tot per a aquells que votaren el PP el 2007, que saben que l'ajuntament no combat la desocupació i que cal un gestor honrat al consistori. Som una opció de canvi prudent, transformadora, oberta i molt arrelada a la realitat valenciana. Sóc un valencianista convençut, sempre he defensat la nostra llengua i la nostra cultura.

—El discurs moderat i la crisi no pot fer-vos perdre vots per l'esquerra? Amadeu Sanchis (EUPV) i Joan Ribó (Compromís) se'n poden beneficiar.

—Ara com ara només hi ha dos partits a l'ajuntament. Qui vulga defensar la llengua de debò i transformar la ciutat des d'un compromís amb el país, ens té a nosaltres. Hi ha ben poc espai al marge del PP i del PSPV, i anar dividits encara els ho posa més difícil.

—Teniu cap aspiració orgànica al PSPV de la ciutat?

—El meu compromís és canviar València. Tinc confiança i esperança en els joves que ara dirigeixen el partit a la ciutat. No tinc cap aspiració interna.

Victor Maceda